

przez obsługę środka przewozowego paliwa lub paszy dla zwierząt.

3. Środek przewozowy może pozostać w dyspozycji uprawnionego jednorazowo przez czas nie dłuższy od trzech dni.

Art. 13. 1. Jeżeli osoba wyznaczona w nakazie dostarczenia środka przewozowego nie wykona tego obowiązku, prezydium właściwej rady narodowej zastępuje względem tej osoby przymus bezpośredni.

2. Jeżeli opóźnienie w uzyskaniu środka przewozowego od osoby wymienionej w ust. 1 w drodze przymusu bezpośredniego grozi niebezpieczeństwem, prezydium właściwej rady narodowej dostarczy uprawnionemu środka przewozowego od innej osoby.

Art. 14. Korzystający ze środka przewozowego obowiązany jest zwolnić go po wykorzystaniu i wydać obsłudze (woźnicy, kierowcy) pisemne zaświadczenie, stwierdzające czas (dnie, godziny) korzystania ze środka przewozowego.

R o z d z i a ł 4.

Wynagrodzenie i odszkodowanie.

Art. 15. 1. Za dostarczenie środka przewozowego należy się osobom wymienionym w art. 3 wynagrodzenie.

2. Stawki wynagrodzenia za dostarczane środki przewozowe niemechaniczne ustalają corocznie w miesiącach styczniu i lipcu dla poszczególnych powiatów i rodzajów środków przewozowych prezydium wojewódzkich rad narodowych w porozumieniu z właściwymi dowódcami okręgów wojskowych i szefami wojewódzkich urzędów bezpieczeństwa publicznego i ogłaszają w dziennikach urzędowych województw.

3. Stawki wynagrodzenia za dostarczane środki przewozowe mechaniczne ustala w drodze zarządzenia Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrami: Finansów, Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego.

4. Stawki wynagrodzenia będą określone według rzeczywistych kosztów utrzymania środka przewozowego wraz z paliwem względnie paszą dla zwierząt oraz obsługą i powinny również uwzględniać ewentualne zużycie środka przewozowego.

Art. 16. 1. Wynagrodzenie za dostarczenie środka przewozowego wypłaca władza lub organ, który zgłosił zapotrzebowanie na dostarczenie środka przewozowego.

2. Wypłata wynagrodzenia następuje najpóźniej w ciągu 14 dni po zwolnieniu środka przewozowego za pośrednictwem prezydium rady narodowej, które wydało nakaz dostarczenia środka przewozowego.

Art. 17. 1. W przypadkach uszkodzenia, zniszczenia lub utraty środka przewozowego, które nastąpiło bez winy osób wymienionych w art. 3 lub obsługi w czasie i w związku albo w następstwie dostarczenia

środka przewozowego na potrzeby wojska lub służby bezpieczeństwa publicznego, należy się odszkodowanie.

2. Przyznanie odszkodowania i ustalenie jego wysokości następuje w drodze orzeczenia prezydium powiatowej rady narodowej, wydanego w trybie przepisów o postępowaniu administracyjnym.

3. Odszkodowanie wypłaca władza lub organ, który zgłosił zapotrzebowanie na dostarczenie środka przewozowego.

4. Poszkodowany może w ciągu miesiąca od dnia doręczenia orzeczenia, wymienionego w ust. 1, dochodzić roszczenia o odszkodowanie w drodze sądowej względnie w drodze postępowania arbitrażowego, jeżeli należy do jednostek wymienionych w art. 2 ust. 1 dekretu z dnia 5 sierpnia 1949 r. o państwowym arbitrażu gospodarczym (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 340).

Art. 18. Jeżeli osoba, obsługująca dostarczony środek przewozowy, bez własnej winy w czasie i w związku z wykonywaniem tej obsługi doznała uszkodzenia zdrowia, powodującego utratę zdolności do pracy zarobkowej, albo wskutek tego uszkodzenia poniosła śmierć, przysługuje tej osobie lub osobom po niej pozostałym prawo do zaopatrzenia inwalidzkiego w trybie i na zasadach, określonych w przepisach, normujących zaopatrzenie inwalidzkie osób, które doznały uszkodzenia zdrowia lub poniosły śmierć wskutek służby wojskowej.

R o z d z i a ł 5.

Przepisy karne.

Art. 19. 1. Kto nie wykona nałożonego na niego obowiązku dostarczenia środka przewozowego — podlega karze aresztu do jednego miesiąca lub karze grzywny do 50.000 zł albo obu tym karom łącznie.

2. Orzekanie w sprawach wymienionych w ust. 1 następuje w trybie postępowania karno-administracyjnego.

R o z d z i a ł 6.

Przepisy końcowe.

Art. 20. Z dniem wejścia w życie ustawy traci moc rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 listopada 1927 r. o obowiązku dostarczania środków przewozowych na rzecz wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr 102, poz. 883).

Art. 21. Wykonanie ustawy porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrom Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego.

Art. 22 Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*
Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*
Minister Obrony Narodowej: *w. Korczyc*
Minister Bezpieczeństwa Publicznego: *St. Radkiewicz*

U S T A W A

z dnia 18 lipca 1950 r.

o utworzeniu Muzeum Techniki i Przemysłu.

Art. 1. Dla zobrazowania rozwoju techniki i przemysłu w Polsce tworzy się Muzeum Techniki i Przemysłu.

Art. 2. Muzeum jest naukową placówką techniczną, której zadaniem jest: gromadzenie dokumentów i eksponatów, dotyczących rozwoju techniki i prze-

mysiu, oraz popularyzacja wiedzy technicznej i wiadomości z zakresu historii rozwoju narzędzi i sił wytwórczych.

Art. 3. 1. Muzeum posiada osobowość prawną.

2. Siedzibą muzeum jest m. st. Warszawa.

3. Muzeum ma prawo używania pieczęci okrągłej z godłem państwowym pośrodku i napisem „Muzeum Techniki i Przemysłu“ w otoku.

Art. 4. Zwierzchni nadzór nad muzeum sprawuje Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego. W zakresie muzeologii Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego działa w porozumieniu z Ministrem Kultury i Sztuki.

Art. 5. Muzeum stanowi jednostkę budżetu Państwa.

Art. 6. 1. Muzeum ma zarząd i użytkowanie majątku nieruchomego, oddanego mu protokolarnie w imieniu Skarbu Państwa.

2. Majątek ruchomy muzeum wyodrębnia się protokolarnie z ogólnego majątku Skarbu Państwa i przekazuje się muzeum na własność.

3. Muzeum może nabywać majątek nieruchomy na własność Skarbu Państwa, zatrzymując go w swym użytkowaniu.

4. Za zobowiązania zaciągnięte przez muzeum niezależnie od odpowiedzialności muzeum odpowiada Skarb Państwa do wysokości wartości majątku nieruchomego, użytkowanego i zarządzanego przez muzeum.

5. Rozporządzenie Rady Ministrów określi szczegółowe zasady postępowania przy ustalaniu zakresu odpowiedzialności Skarbu Państwa.

Art. 7. 1. Organami muzeum są dyrekcja i rada naukowa.

2. Członków dyrekcji oraz rady naukowej powo-

luje i odwołuje Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

Art. 8. 1. Dyrekcja kieruje całokształtem prac muzeum i reprezentuje je na zewnątrz.

2. Rada naukowa jest organem doradczym i opiniodawczym dyrekcji. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego może zlecić radzie naukowej wykonywanie innych czynności.

Art. 9. Szczegółową organizację i zakres działania muzeum określi statut, nadany przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w porozumieniu z Ministrem Kultury i Sztuki i ogłoszony w Monitorze Polskim.

Art. 10. 1. Stosunek służbowy pracowników muzeum, z wyjątkiem zatrudnionych na mocy umowy o pracę, jest publiczno-prawny. Do tego stosunku stosuje się odpowiednie przepisy o państwowej służbie cywilnej.

2. Pracownicy muzeum podlegają przepisom uposażeniowym dla pracowników państwowych. Do pracowników naukowych muzeum stosuje się w tym względzie przepisy, dotyczące państwowych pracowników nauki.

Art. 11. Muzeum wolne jest od podatków i opłat państwowych oraz innych danin publicznych.

Art. 12. Wykonanie ustawy porucza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

Art. 13. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Wiceprezes Rady Ministrów i Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: *H. Minc*

324

U S T A W A

z dnia 18 lipca 1950 r.

o organizacji współpracy kulturalnej z zagranicą.

Art. 1. W celu utrzymania i rozwijania wymiany kulturalnej z zagranicą, a zwłaszcza zacieśnienia współpracy kulturalnej ze Związkiem Socjalistycznych Republik Rad i krajami demokracji ludowej — tworzy się przy Prezesie Rady Ministrów Komitet Współpracy Kulturalnej z Zagranicą, zwany w dalszych przepisach w skrócie komitetem.

Art. 2. Do zakresu działania komitetu należą w szczególności:

- 1) planowanie, popieranie i utrzymywanie stosunków kulturalnych z innymi narodami, z siłami pokoju i postępu na całym świecie, a przede wszystkim ze Związkiem Socjalistycznych Republik Rad i krajami demokracji ludowej,
- 2) opiniowanie spraw uczestnictwa Polski w międzynarodowych organizacjach i instytucjach kulturalnych,
- 3) współudział w pracach nad projektami międzynarodowych umów w dziedzinie współpracy kulturalnej i naukowej,
- 4) inicjatywa w dziedzinie wymiany kulturalnej z zagranicą oraz informowanie zagranicy o dorobku społecznym, naukowym i kulturalnym Polski Ludowej,
- 5) sprawy, związane z działalnością stowarzyszeń i innych organizacji społecznych, mających na celu krzewienie przyjaźni między Polską Ludową a innymi narodami,
- 6) współdziałanie z odpowiednimi władzami, instytucjami i organizacjami w kraju i za granicą,
- 7) inicjatywa i wnioski w sprawie udziału Polski w międzynarodowych zjazdach, konferencjach, manifestacjach i innych imprezach, związanych z zagadnieniami sztuki, nauki, techniki i sportu,
- 8) realizacja i obsługa w zakresie zleconym udziału Polski w imprezach międzynarodowych, wymienionych w pkt 7),
- 9) sprawy organizowania i obsługi międzynarodowych zjazdów, konferencji i manifestacji kulturalnych w kraju,